

»Kdor materin jezik zataji, matere vreden ni.« Ne sme biti več dovoljeno, da nemški ali nemškutarski gospodar zapisuje svoje posle, svoje uradnike itd. za Nemce, ampak vsak zahtevaj, da bo sam izjavil to, kar se naj zapiše o njem v štelno polo. Ako bode ljudstvo pravi čas in zadostno podučeno, potem se bode pokazalo, da smo Slovenci na Štajarskem še krepek narod, ki se množi, je zaveden in ima na svoji zemlji svojo bodočnost. R.

Naš cesar bolan.

Naš cesar se je zadnji teden pri ogledovanju dunajske državne železnice prehladil in dobil protin v ledijah, ki ga ovira pri gibanju. Vsled tega mora ostati par dni v sobi, kjer pa izvršuje vsa opravila kakor dosedaj. Ko naši naročniki dobe list v roke, bo gotovo že zopet popolnoma ozdravel, ako se bo bolezen razvijala naravnim potom. Dne 27. t. m. bo v dvorni kapeli izročil novomenovanemu kardinalu dr. Missii kardinalski baret.

Shod avstrijskih gasilcev.

Letos bi se moral vršiti shod vseh avstrijskih gasilcev v beli Ljubljani. Toda nemški gasilci so odpovedali svojo navzočnost v Ljubljani, ker je Ljubljana slovenska. Vsled tega letos shoda ne bode. Slovenski gasilci se lahko iz tega slučaja mnogo naučijo. Dočim se so zmeraj nekateri slovenski gasilci tako neodločni, da zanemarijajo svoj materin jezik in se gibljejo le po nemškem povelju, se nemški gasilci zavedajo svoje narodnosti celo do nestrpnosti. Bržkone bodo si slov. avstrijski gasilci svojo zvezo osnovali.

Tržaški namestnik.

Primorski Slovenci si iskreno želijo, da bi jim vlada odvezla sedanjega namestnika v Trstu, grofa Goessa. V Trst spada na namestniški stol mož, ki je samostojen in odločen na vse strani. Grof Goess pa nima dovolj sposobnosti in samostalnosti, zato se da voditi od laških politikov, ki pa za Avstrijo niso posebno vneti. Sedaj se sliši, da vlada vendar misli odpoklicati grofa Goessa.

Nemiri na Srbskem.

Srbska vlada ima sedaj polne roke dela. Po državi se širijo spisi, ki strastno napadajo vladarsko hišo Obrenovičev ter neprikrito naštevajo grehe razkralja Milana in kralja Aleksandra. Ljudstvo se poziva, naj se upre ter prime za orožje, da si izvojuje slo-

bodno domovino. Vrhutega pa ne dajo Srbom miru tudi mohamedanski Albanci iz sosedne Makedonije. S turškimi četami prihajajo na Srbsko ter tamkaj ropajo in ubijajo. Srbi se jih ne morejo ubraniti.

Mogočna Rusija.

Rusija bode zasedla veliko, lepo in znamenito luko Bender Abbas v perzijskem zalivu, kjer bode zgradila trdnjavo prvega reda ter jo hoče z notranjo zemljo zvezati z železnico, ki bode priklopljena sibirski železnici. S tem bode Rusija zadala nov udarec Angleski. Iz Bender Abbasa potujejo karavane v srednjo Azijo. Avstrijski politiki bi morali skrbeti, da si mogočno Rusijo pridobijo za zaveznico.

Dopisi.

Dravsko polje. Piše in govori se mnogokrat navdušeno o silnem narodnem napredku našem, koliko smo dosegli v preteklih 40 letih, v dobi blažene ustave; ali ta oduševljenost se kmalu ohladi in slavošpev utihne, ko se le nekoliko ozremo krog sebe. Povsod vidimo narodno brezbriznost, ali pa čujemo le javkanje na tihoma brez dejanja; tu pa tam se kdo zažene v narodno delo, ali brž omahne, kakor bi se ustrašil napora ali ovir. To velja posebno gledé naših trgovcev in obrtnikov. Tu je velika rana; kedaj se bo zacelila? Naselivši se v kakem mestu ali trgu postanejo mlačni; čez nekaj časa se pa prevržejo v nemškutarje, kakor žito v plevel. Slovenski znajo le, kadar jim prinašamo denar, ali kadar hočejo kupce privabiti. Tako podpiramo svoje najhujše nasprotnike. Konsumna društva, kje ste?

Na Ptuiji pa imamo sicer narodne obrtnike in trgovce; ali kaj to pomaga, če kupujejo celo naši omikanci iz mesta in iz dežele pri zagrizenih nemškutarjih ali nemških nacionalcih. Kaj porečete k temu? To je sramotno, to niso narodnjaki, to so narodni reveži, ki sami sebe klofutajo. Če tako dela priprosti narod, se mu to prizanaša, ker mnogokrat ne ve drugače; ne dajo se pa opravičiti omikanci slovenski, ki se ponajajo s svojim narodnjastvom, in ki togote izkipijo, če jim poveš, da ne delajo moško, pravilno in značajno, ker podpirajo zaničevalce svoje domovine.

No, o vsem tem se je že mnogo pisalo; nov pa je nastopni slučaj, ki nam kaže veliko predrznost in ošabnost ptujskih posilnemških obrtnikov. Ni še davno, da je bil

ptujski dimnikar Wressnigg obsojen zaradi razžaljenja časti. Gospodar-delodajalec je namreč terjal slovenski račun; a dimnikar se je zaklinjal, da ne da nikdar slovenske pobotnice. Gospodar mu je seveda odprl vrata na stežaj; ali Wressnigg je hotel nekako bojkotirati dotičnega gospodarja, pisoč mu: »in vendar bom jaz pometal, storite, kar hočete.« Ne, to se mu ni posrečilo; kajti dobil se je drug dimnikarski mojster; zdaj pometa g. Rakoša iz Ormoža vse dimnike v okolici. Kdor je zares narodnjak, zapisal si bo ta jako podučljivi slučaj in se po njem ravnal začenski od 1. julija. Priporočamo prav toplo g. Rakošo vsem g. nadučiteljem in župnikom in sploh vsem domoljubom po deželi in mestu od Cirkovec in Majšperga tja dol do Sv. Bolfanka na Kogu.

Gornja Radgona. (Veselica) »Kmetijskega bralnega društva v Gornji-Radgoni« 18. jun. t. l. je čez vse naše pričakovanje sijajno dobro izpala. Čeravno je bilo prav slabo vreme, vendar se je nabralo od blizu in daleč toliko gostov, da je bila dvorana do zadnjega prostora zasedena. Vse točke obširnega programa so se v naše veliko veselje prav dobro izvršile. Domači tamburaši so nam pod vodstvom g. organista Čiriča iz kapelske župnije prav točno zaigrali marsikateri veseli komad. Imeli smo nadalje dva domača pevska zbora obenem, namreč možki in mešani zbor; in akoravno smo videli v svoje veliko veselje med njimi nekatere nove pevske moči, jih je znal naš domači g. organist Kocbek voditi tako lepo, da so celó prav težke kompozicije v naše začudenje lepo zapeli. Prepričani smo, da, ako bo ta sloga, ki se je ravno tukaj pokazala, trajala naprej, bo naše narodno petje prispelo do velike popolnosti. S posebno radovednostjo smo zasledovali izvrševanje šaloigre »Muteč«, ktero so predstavljali domači diletantje. Vsak izmed njih je svojo ulogo častno rešil, tako da je bilo nam v veliko veselje, igralcem pa bo v novo spodbudo, se o gotovem času zopet pokazati. To sem Vam hotel povedati, g. urednik, da bo vedel tudi svet, da Slovenci v Gornji Radgoni nikakor ne spimo, ampak marljivo delujemo na narodnem polju.

Št. Janž na Vinski gori. Piše se nam: V jutro, dne 13. t. m. vničil je ogenj, le za malo svoto zavarovano hišo spoštovanega posestnika in dolgoletnega župana g. Balt. Glušica. Kako je nastal ogenj, je neznano, in predno se je opazilo, bila je že vsa streha, krita s slamo, v plamenu. Nevarnost bila je velikanska za vsa, v bližini ležeča poslopja in le ugodnemu nevetrovnetu

puško in bajonet, ampak si za kratek čas obleko krpata ali pa nogavice pleteta. Žalostno je gotovo, če se razni kristjani prepirajo in pretepajo tam, kjer so angeli peli: »Slava Bogu v višavah in mir ljudem na zemlji;« pa uzrok je ta, ker »niso vsi ljudje dobre volje« in ker niso polni Kristusovega duha. —

Iz svete votline šli smo še najprej v druge podzemeljske prostore; sv. Jožef ima tu spodaj posebno kapelico in oltar; ravno tako se nahajajo oltarji na grobu nedolžnih otročičev, prvih mučenikov, na grobu svetega Evzebij, sv. Pavle in njegove hčere in nazadnje smo še obiskali oltar sv. Hieronima in njegovo celico; ta učeni svetnik, naš rojak prebival je tu 37 let in se pečal z molitvijo in s prestavljanjem sv. pisma; umrl je leta 420 in bil tudi tukaj pokopan; pa pozneje so prenesli njegovo sv. truplo in pa jaslice v Rim v cerkev sv. Marije Maggiore, kjer se še dandanes oboje hrani in spodobno časti. Iz kapelice sv. nedolžnih otrok pride se po ozkih stranskih stopnicah naravnost v cerkev sv. Katarine, ki je zdaj Betlehemska župnijska cerkev. Ker so namreč Grki katoličanom vzeli staro Marijino cerkev, zato so si očetje frančiškani tik nje postavili novo; posebno naš slavni cesar Franc Jožef I. so veliko pripomogli, da je bila cerkev sv. Katarine

leta 1880 dovršena in posvečena. Tukaj so vsi duhovniki romarji maševali, ki niso mogli priti na vrsto v sv. votlini. Ob 8. uri bila je v tej cerkvi črna peta sv. maša, pri kateri so Betlehemski šolarčki lepo sicer, pa preglasno odpevali in peli; kakor vojaki bili so v vrstah postavljeni na eni strani dečki, na drugi pa deklice in nas vse je veselilo in spodbujalo dostojno in pobožno obnašanje teh nedolžnih otrok.

Omeniti moram še nekatere znamenitosti, ki se nahajajo ali v Betlehemu ali v njegovi okolici. Obiskali so romarji tako zvano »votlino mleka« s kapelo, ki je na južni strani mesta; v to votlino se je bojda bila sv. rodbina skrila, predno je bežala v Egipt; tu sem rade zahajajo krščanske pa tudi mohamedanske matere, si odkrhavajo nekaj tamošnjega vapnenca, katerega potem v vodi raztopijo in belkasto tekočino izpijejo — z nekim posebnim namenom.

Pomenljiv je tudi Davidov vodnjak, iz katerega je ta kralj najraje pil vodo. Ko ga je v vojski pri Adolamu zelo žejalo, je vskliknil: »O da bi kdo dal vode piti iz vodnjaka v Betlehemu, ki je pri vratih!« Na to so jo udarili trije hrabri možje sredi skoz sovražnikove čete, ki so Betlehem oblegale in mu prinesli zaželjene vode; a on zdaj ni hotel piti, ampak je vodo Bogu da-

roval in po zemlji razlil, ker je videl, da so mu jo vojaki dobili in prinesli le z očitno nevarnostjo za svoje lastno življenje. — Dobre četrte ure zunaj mesta proti vshodu je tisti kraj, kjer so pastirci v prvi sv. noči bedeli in angeljsko petje zaslišali. Več oljkinih dreves obdaja neko votlino, v kateri imajo Grki svojo kapelico; v srednjem veku pa je stala na tem pašniku in nad votlino lepa cerkvice, kateri je bilo ime Gloria. Tu se zopet vpraša romar, kje je vzrok, da se nahajajo skorej vsi taki pomenljivi kraji v tujih, razkolniških rokah; ne motim se, ko rečem, da je to zakrivila malomarnost evropskih katoličanov, ker videl sem sam, da so Grki in Rusi bolj vneti za sv. kraje, kakor mi. Zato me tudi zdaj boli, ker ni nikjer opaziti živahnega gibanja za prvo slovensko romanje v sveto deželo; ali bi ne bilo zelo častno za nas, ko bi se reklo: pobožni Tirolci bili so prvi, katoliški Slovenci pa drugi?! Ako se to romanje ne bo vršilo, osramočeni smo pred celo Avstrijo in pred celim katoliškim svetom; Kranjcem gre čast, da so sprožili to lepo misel, če se pa ne izvrši, bo sramota splošna ali vseslovenska; zato, na noge rojaki!

Proti jugozapadu, eno uro od Betlehema so Salomonovi ribniki, kjer se je nekda nabirala dobra pitna voda in od koder je po velikanskih vodovodih pritekala v Jeru-

vremenu in bližnjim sosedom, ki so prihiteli na pomoč v obilnem številu, se je zahvaliti, da se ni ogenj dalje razširil. Potem je prihitela tudi izdatna pomoč sl. požarne brambe iz Velenja. Akoprav je Velenje celo uro od pogorišča oddaljeno, bili so gasilci v precejšnjem številu v najhitrejšem času na mestu in rešili svojo nalogo izborno. To prostovoljno gasilno društvo je res, od gosp. stotnika pl. Adamoviča do zadnjega moža na svojem mestu. Bog plati trud, od nas pa: najsrčnejša zahvala!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Imenovanje.) Naš rojak, g. K. Lubeč, finančni ravnatelj v Ljubljani, je imenovan dvornim svetnikom.

(God sv. Cirila in Metoda) se obhaja letos v katoliški cerkvi dne 7. julija. Kresovi v čast slovanskima apostoloma se bodo začeli na predvečer, torej dne 6. julija zvečer. Posebno mnogo kresov pričakujemo letos ob jezikovni meji od Dravograda do Spielfelda.

(Cerkvene zadeve.) Na Razborju pri Loki se bo obhajal sv. misijon od 24—30 junija. Vodili ga bodo oo. lazariisti iz Celja. — Na Ponikvi bo začel domači mojster g. Ant. Turk popravljati orglje.

(V obrambo.) V očigled nesramnim napadom umazanega celjskega lističa, *Deutsche Wacht*, ki polni svoje lačne predale z vestmi iz rodbinskih krogov, v katere se nepoklicana vtika, ker je čut srama za take netaktnosti popolnoma izgubila, sem primoran, da v interesu svojega poštenega imena javno konstatujem, da je grda in ostudna laž — vreden produkt vrednih očetov — da bi se bil napram svojemu gospodu tustu zavezal na kak način koli, ki bi me zamogel ovirati v političnem nastopanju kot Slovenec. Svojemu katoliško-narodnemu prepričanju sem in ostanem zvest do konca svojega življenja, o čem se bodo moji klevetniki še predobro prepirali.

Na druge posameznosti napadov ne odgovarjam, ker nisem vaje zasebnih stvari vlačiti v javnost in ker se s to lažljivo druhaljo sploh ne maram spuščati v časniško polemiko.

Konjice, dne 15. junija 1899.

Dr. med. Fran Janković.

(Osebnosti.) Okrajni živinozdravnik gosp. Alojzij Pavlin v Ljutomeru je imenovan veterinarim konceptistom pri deželni vladi v Ljubljani.

zalem. Pred 25letji je neka bogata Anglikanka ponudila mnogo denarja, da bi se pokvarjeni vodovodi popravili, pa Turek ni hotel tega dovoliti in zato še mora Jeruzalem vedno čakati, kedaj mu dojde ta velika dobrota. Ustno izročilo trdi, da je v tem kraju Salomon prebival v gorkem poletnem času in da se o svoji Visoki pesmi ozira na sedajno rodovitno dolinico Vadi Urtas in na studenec Ajn Sali, ko pravi: »Moja nevesta Marija devica, ti si zaprt vrt in zapečaten studenec.«

Povem še to, da je turški trgovec Dabdub nekatere romarje povabil na obed; toda jaz sem se mu odtegnil, ker ne znam po turško sedeti, še manj pa jesti in piti. Nakupil sem si rajši nekaj molekov in svetinj pri častiljivem katoliškem starčku Abufelu, nekdanjem Betlehemskega župana in potem sem se naravnost peljal domu — v Jeruzalem.

Smešničar.

Stotnik: »Cujte, korporal! Došla mi je pritožba, da se čuje ob četrtkih silno žvižganje iz vojašnice. Zakaj?«

Korporal: »Javim ponižno gsp. stotnik, jaz sem ukazal žvižgati. Imamo namreč ob četrtkih, knedlje, vojaki režejo žemlje in če bi ne žvižgali, bi vse pojeli.«

(Birmovanje) bode dne 25. junija v Ločah in pri Sv. Jerneju, 26. v Špitaliču in Žičah, 27. v Prihovi, 29. v Konjicah, 1. julija v Stranicah, 2. v Žrečah, 3. pri Sv. Kungundi, 4. v Skomarju, 5. v Vitaju, 6. pri Sv. Joštu, 8. na Doberni, 9. pri Novicerkvi, 10. v Črešnjicah, 11. pri Sv. Martinu, 13. v Vojniku.

(Na c. kr. učiteljsku) v Mariboru se prične pismeni zrelostni izpit 26. junija, ustni pa 6. julija.

(Upokojenje.) Gospod profesor Fran Janežič na c. kr. učiteljsku je vložil prošnjo za upokojenje.

(Malenkostno stališče.) Mariborski občinski svet je odklonil prošnjo mariborske Posojilnice za dovoljenje gostilniškega obrta v Narodnem domu. Utemeljel je svoj odlok z izjavo, da ni gostilna potrebna, v resnici pa ga je nagnilo k temu odloku malenkostno in tesnosrčno stališče, da nasprotuje Slovincem, mogoče da nekoliko tudi strah pred prusaškimi kričaji. Sicer pa mariborski občinski svet sam ve, da njegov odlok ni nobenega mariborskega Slovence vznemiril, kajti tudi preko modrih glav mariborskih svetovalcev se lahko dobijo gostilniške koncesije.

(Mariborska mladina.) Tukajšnja mladina obiskuje samo nemške šole, kjer se sčasoma navzame popolnoma pruskega duha, kar dokazuje, da mlečniki s kredo in ogljem po zidovih pišejo z neokretnimi črkami: »Heil und Sieg!« velikokrat niti pravilno. Ali se jim to v šoli naroči, da s tem paglavci dajejo mestu nemški značaj, bi pa le rad vedel. Ako jaz na katerega naletim, privedem ga k Vam gospod urednik, da mu izprašava vest. Na svidenje!

(Tat v okrožnem sodišču mariborskem.) Porotne obravnave se še sedaj vrše. Pretečeni petek so imeli kar pet oseb na zatožni klopi. Med izpraševanjem obtožencev, prišla je dosedaj neznana oseba med poslušalce ter odščipnila dvema verižico od ure. Jedna ukradena ura vredna 80 gld. je zlata, druga je baje vredna 24 gld. je srebrna. Žandarmi, ki so stražili obtožence, morali so k poslušalcem, ter nobenega niso poprej pustili venkaj, da so ga preiskali, ako ni ukradel kake ure. Ne ur ne tatu niso našli. Smešno je bilo videti, kako smo se spogledovali, kedo bo tat, držal se je pa vsak za žep, da pravi tat ne potisne ure komu nedolžnemu. Kaj takega se redko dogodi, celo v največjih mestih.

(Pred porotnim sodiščem v Mariboru) je te dni stala cela rodbina: 45letni Jožef Mlakar iz Leskovca, njegova sestra, njegova žena, njegov oče in njegova mati ter hlapec Fr. Poljanec. Obtoženi so bili radi umora, krivega pričanja, krvosramnosti, tatvine in ponarejanja menic. Obravnava je spravila take reči na dan, da je državni pravdnik imenoval obtoženega Jožefa Mlakarja »ostudo človeštva«. Mlakar je bil radi krvosramnosti, krive prisega, zapeljavanja h krivemu pričanju, ponarejanja menic in tatvine obsojen na osem let težke ječe.

(Iz gornjeradgonskega okraja.) Velik volilni shod se skliče v Ivanjcih dne 2. julija. En državni in en deželni poslanec bosta razpravljala o delovanju državnega in deželnega zbora. Govorilo se boče tudi o volitvah sploh in posebej o bližnji volitvi okrajnega zastopa. Mora se enkrat dognati naloga tega okraja in mora se enkrat ves okraj poprijeti složno vseh potrebnih sredstev v ugodno izvršitev te naloge. Radi tega bodo na ta volilni shod povabljeni zlasti vsi občinski zastopniki, kakor so: župani, svetovalci, odborniki, in vsi volilni možje za okrajni zastop. Mirno in brez strasti naj obe volilni stranki izjavita svoje zahteve; potem se bode skušalo doseči sporazumljenje obeh strank glede teh zahtev kakor tudi sporazumljenje glede sredstev v dosego teh zahtev. Naj nihče ne misli, da je ta shod naperjen proti sedanjemu okrajnemu načelniku. Ne, zlasti v sedanjih kritičnih razmerah mu ne zavi-

damo njegove službe. Nam je le pred očmi vsestranski napredek tega okraja. Več prihodnjic.

(Čudno pa vendar resnično.) V Kozjem so se izpreobrili naši nasprotniki v toliko, da so si omislili slovenske napise, kar jim bode v čast povedano. Tako se čita nov napis na oskrbnikovi vili »Gostilna«. Drug nov napis se glasi »Gostilna pri Antonu Bahu v Bistrem grabnu«, tudi ta gostilničar je trobil prej v oskrbnikov rog. Gospod notar Filafer je tudi dal napraviti zlatimi črkami napis, a samo v nemščini. Slovenci kozjanskega okraja, zahtevajte pri tem gospodu vedno slovenska pisma, kakor so na pr. pogodbe, juternja itd. Naj mu diši tudi slovenska pisava, a ne samo slovenski groši.

(Iz kozjanskega okraja.) Kmalu bode prišel naš slovenski praznik sv. Cirila in Metoda. Že danes opozarjam vse katoliške Slovence kozjanskega okraja, zažgite prav mnogo kresov po holmcih 6. julija na predvečer na čast našima slovanskima blagovestnikoma in pokažite, da ste krščanski narod slovenski. Naj nam bode ta praznik: praznik slovenskega naroda.

(Nov poštni voz) prihaja v Kozje iz Rajhenburga, ki ima slovensko-nemški napis, ki se glasi: C. kr. pošta. Rajhenburg. Vsa čast Rajhenburžanom. Bog daj, da bi se na vseh poštah vozovih v kratkem čitalo slovensko besedilo!

(Volitve v okrajni zastop brežiški) se bodo vršile dne 26, 27. in 28. t. m. Treba bo zadnjega slovenskega moža na volišču, da bo zmaga naša. Zato pa naj nikdo ne ostane doma. Koliko ljubezni ima g. baron Moscon za kmete brežiškega okraja, pokazal je letos s svojim čudnim govorom v deželnem zboru. Slovenski kmetje, obrnite hrbet bar. Mosconu in njegovi stranki!

(V Ptuj) je umrl v noči 15. t. m. po kratki tridnevni bolezni knjigovodja ptujske posojilnice, g. I. Sedlaček. Bil je marljiv in občespoštovan mož. Naj v miru počiva!

(Studentenheim v Ptuj). Za nemške dijake se bo otvoril v Ptuj bržkone že za prihodnje šolsko leto dijaški dom v dose-danem gimnazijskem poslopju. Za gimnazij se zida namreč novo poslopje. Nam ni znano, ali je staro ptujsko gimnazijsko poslopje mestna ali deželna last. Ako je mestna last, potem bomo Slovenci morali odgovoriti s slovenskim dijaškim domom, ako pa je poslopje deželna last, potem se čudimo mirni krvi ptujskih Slovencev.

(V Cirkoveah) na Dravskem polju se je vršila dne 30. maja volitev župana. Izvoljen je bil sedaj že v drugokrat gospod Anton Goljat.

(Na Frankolovem) se bodo občinske volitve vršile 1. julija t. l. Upamo, da pridejo krščanski in rodoljubni možje v odbor.

(Iz humske okolice pri Ormožu) se nam piše: Dne 11. t. m. blagoslovil se je v Loperčicah ob velikej cesti na posestvu Petra Zdravca po dom. Amerikanca — križ. Enako 18. t. m. na Humu blizu cerkve na posestvu Matjaža Potočnika iz Šalovec, vselej ob veliki udeležitvi vernega ljudstva od blizu in daleč. Blagoslovljenje vodil je obojekrat s primernimi nagovori č. g. kaplan Fran Gartner iz Ormoža. V soboto dne 24. t. m. v dan patrona družne cerkve sv. Ivana Krstnika bo na Humu ob 1/8. uri zarano sv. zahvalna maša, pri kateri se zberejo vsi tukajšni bivši vojaki, kateri so od presv. cesarja sprejeli spominske svetinje. Po sv. maši nagovor. V nedeljo 25. t. m. pa je na Humu običajno »žegnovanje« in procesija. Popoldan po službi božji običajno zborovanje veselih obiskovalcev pri Mrzelovem Martinku ali Podgorcu. Na zdravje! Bonifacij.

(„Kako je ravnati z mlekom?“) Tako je naslov knjigi, koju je spisal slovenskim živinorejcem, posebno udom mlekarskih zadrž g. Milan Ivančič v Tolminu. En komad stane 15 kr., 10 komadov vkup 1 gld. Naroči se lahko pri pisatelju ali pa v »Goriški tiskarni« v Gorici.